

- 2) Czy art. 90 ust. 1 i 2 oraz art. 273 dyrektywy VAT (przy uwzględnieniu w szczególności wyroku Enzo Di Maura [C-246/16] i postanowienia Porr Építési Kft. [C-292/19]), a także podstawowe zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące skuteczności i równoważności, [obok] zasady neutralności podatkowej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą w odniesieniu do zwrotu VAT związanego z wierzytelnością, która stała się ostatecznie nieściągalna, oczekuje się od podatnika, że poza zgłoszeniem tej wierzytelności w postępowaniu likwidacyjnym podejmie on inne działania w celu ściągnięcia należnej kwoty, co stanowi przesłankę dokonania zwrotu VAT?
- 3) Czy art. 90 ust. 1 i 2 oraz art. 273 dyrektywy VAT (przy uwzględnieniu w szczególności wyroku Enzo Di Maura [C-246/16] i postanowienia Porr Építési Kft. [C-292/19]), a także podstawowe zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące skuteczności i równoważności, [obok] zasady neutralności podatkowej, należy interpretować w ten sposób, że [stoją one na przeszkodzie] praktyce państwa członkowskiego, zgodnie z którą w przypadku braku zapłaty przedsiębiorstwo świadczące usługę powinno niezwłocznie zaprzestać jej świadczenia, ponieważ jeżeli tego nie zrobi i w dalszym ciągu będzie świadczyć usługę, również nie może ono żądać zwrotu VAT związanego z wierzytelnościami, które stały się ostatecznie nieściągalne, nawet jeżeli wierzytelności te stały się nieściągalne w późniejszym okresie?
- 4) Czy art. 90 ust. 1 i 2 oraz art. 273 dyrektywy VAT i art. 15–17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (przy uwzględnieniu w szczególności wyroku Enzo Di Maura [C-246/16] i postanowienia Porr Építési Kft. [C-292/19]), a także podstawowe zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące skuteczności i równoważności, [obok] zasady neutralności podatkowej, należy interpretować w ten sposób, że [przepisy i zasady te stoją na przeszkodzie] temu, aby po wydaniu postanowienia Porr Építési Kft. organy państwa członkowskiego odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania prawa ustanowiły bez żadnej podstawy prawnej przesłanki wskazane w pytaniach od drugiego do czwartego, przy czym ten zestaw przesłanek nie był oczywisty dla podatnika, zanim wierzytelności te stały się ostatecznie nieściągalne?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2017:887.

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2019:901.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ráckevei Járásbíróság
(Węgry) w dniu 8 grudnia 2020 r. – EP i in./ERSTE Bank Hungary Zrt.**

(Sprawa C-670/20)

(2021/C 98/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Ráckevei Járásbíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EP, TA, FV i TB

Strona pozwana: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mając na względzie wykładnię art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ dokonaną w wyroku Andriuc i in., C-186/16 ⁽²⁾, można uznać za prosty i wyraźny dotyczący ryzyka kursowego warunek umowny, który nie przewidując wyraźnie, że to dłużnik przejmuje wyłącznie i w całości wspomniane ryzyko, zawiera jedynie oświadczenie dłużnika, w którym wskazano, że ów dłużnik „ma pełną świadomość ewentualnego ryzyka transakcji, a w szczególności faktu, że wahania danej waluty obcej w odniesieniu do węgierskiego forinta mogą zarówno zwiększyć, jak i zmniejszyć ciężar zobowiązania do spłaty kredytu w węgierskich forintach[“]?”

- 2) Czy ww. warunek umowny jest zgodny z wymogiem wskazanym w wyroku *Andriuc i in.*, C-186/16, zgodnie z którym to wymogiem konsument na podstawie takiego warunku powinien móc oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne przejścia ryzyka kursowego dla swoich zobowiązań finansowych, biorąc pod uwagę, że dokument zatytułowany [„]Informacje dotyczące ogólnego ryzyka finansowania w walucie obcej[”], który konsument podpisywał w momencie zawarcia umowy, w jednakowy sposób odnosi się do korzystnych i niekorzystnych skutków wahań kursu wymiany, sugerując tym samym – o czym także powiadomiła węgierska federacja bankowa – iż istnieje typowa tendencja do stabilności kursu walutowego, która oznacza, że owe korzystne i niekorzystne skutki równoważą się w dłuższej perspektywie?
- 3) Czy ww. warunek umowny jest zgodny z wymogiem wskazanym w wyroku *Andriuc i in.*, C-186/16, zgodnie z którym to wymogiem konsument na podstawie takiego warunku powinien móc oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne przejścia ryzyka kursowego dla swoich zobowiązań finansowych, jeżeli ani w umowie, ani w podpisanym w momencie zawarcia umowy dokumencie o informacjach na temat ryzyka kursowego nie wskazano w sposób wyraźny lub dorozumiany, że zwiększenie kwoty zobowiązania do zapłaty może być znaczące lub nawet może faktycznie osiągnąć jakikolwiek poziom?
- 4) Czy, mając na względzie wykładnię art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich dokonaną w wyroku *Andriuc i in.*, C-186/16, można uznać za prosty i wyraźny dotyczący ryzyka kursowego warunek umowny, w którym nie wskazano wyraźnie, iż konsument przejmuje wyłącznie i w całości ryzyko kursowe, jeżeli z warunków umowy nie wynika w sposób wyraźny, że zwiększenie kwoty zobowiązania do zapłaty może być znaczące lub nawet może faktycznie osiągnąć jakikolwiek poziom?
- 5) Czy oświadczenie dokonane w tym celu przez konsumenta, sformułowane w sposób ogólny, zawarte w warunku ogólnym jest samo w sobie wystarczające w celu ustalenia, że informacje na temat ryzyka kursowego spełniają wymóg wskazany w wyroku *Andriuc i in.*, C-186/16, w myśl którego to wymogu informacje te powinny umożliwić przeciętnemu konsumentowi, na ich podstawie, oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne przeniesienia takiego ryzyka kursowego dla swoich zobowiązań finansowych, jeżeli żaden inny warunek umowy, ani [dokumentu o] informacjach nie stanowi argumentu na rzecz takiego wniosku?
- 6) Mając na względzie brzmienie wyroku *Andriuc i in.*, C-186/16, czy dokonana przez *Kúria* (sąd najwyższy) wykładnia, zgodnie z którą „fakt, że strona pozwana przekazała informacje dotyczące ryzyka kursowego, oznacza sam w sobie, iż strona powodowa powinna uwzględnić to ryzyko jako założenie realistyczne”, jest zgodna z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

(²) Wyrok z dnia 20 września 2017 r., *Andriuc i in.*, C-186/16, EU:C:2017:703.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal judiciaire d'Auch (Francja) w dniu 9 grudnia 2020 r. – EP/ Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

(Sprawa C-673/20)

(2021/C 98/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal judiciaire d'Auch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EP

Strona przeciwna: Préfet du Gers, Institut National de la Statistique et des Études Économiques

Inny uczestnik postępowania: Maire de Thoux